

Korizma nam se predstavlja kao vrijeme ozbiljnosti, posta i pokore, te ju doživljavamo kao vrijeme kušnje. Naime, imamo osjećaj kako Bog od nas traži tijekom korizme nešto što ne traži u svakodnevnome životu, te bi time pred nas stavio određena iskušenja oko kojih trebamo poraditi. U tome smislu vidimo i da je Isus bio u pustinji četrdeset dana kad nije jeo ni pio, sve dok nije došao do toga da je ogladnio. Pitamo se stoga, je li on time išao prema granicama svojih mogućnosti, čime je u jednu ruku iskušavao Boga, a u drugu sebe. S pravom se postavlja pitanje što znači iskušavati Boga. Potom, smije li Bog kušati nas, ako mi ne smijemo njega? Nadalje, smijemo li kušati i sami sebe, ako ne smijemo Boga? Korizma kao vrijeme intenzivnog propitivanja sebe i svoga kršćanskoga poziva stavlja nas u posebno snažan i jasan odnos s Bogom, jer bez njega i njegova svjetla u duši ne možemo se uopće propitati, kao ni spoznati bit onoga što jesmo i onoga što nam je činiti u svijetu. Valja, međutim, imati na umu da upravo zajedništvo s Bogom i jasnija spoznaja vlastitog bogosinovstva kao najdublje biti samoga sebe smeta našem duhovnom neprijatelju đavlu. On zato plete svoje mreže, smišlja spletke i podvale kako bi onemogućio zajedništvo Oca nebeskoga sa svojom djecom. Doista, samo je jedan put pobjede, a to je čuvanje milosnog dara bogosinovstva. Tko bi zajedništvo s Ocem smatrao nebitnom i sporednom sastavnicom života, te se ponašao kao zemno i prizemljeno biće, već bi pokazao da je izgubio bitku s napasnikom. Jer svi naši ozbiljni problemi započinju u trenutku kad izgubimo iz vida duh sinovstva koji nam je najveći dar i najbitnija sastavnica života. Zajedništvo s Ocem je najveća vrijednost kojom raspolažemo i na kojoj možemo temeljiti život. Upravo na onakav način na koji je pokušao kušati Gospodina Isusa, onoga koji će nas vratiti u puno zajedništvo s Ocem. Živimo stoga od svake riječi koja izlazi iz njegovih usta, klanjajmo se njemu jedinomu i ne iskušavajmo ga nego živimo vjerno kao sinovi, bez spoticanja o kamenja napasti koje napasnik stavlja kao zapreke na putu kojim kročimo putem vječnosti. (pripremio: Frano Bijelić, bogoslov)